A°. 1843. No. 84.

DONDERDAG, *19 OCTOBER.*

JE MAINTIENDRAI

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 14 October 1843.

Van wege Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden:

1. Aan de Slavin *Frederika*; toebehoord hebbende aan SOPHIA DU MONT.
2. Aan den Slaaf *Cornelis*; toebehoord hebbende aan de R. C. Kerk en het Liefde-Fonds.
3. Aan de Slavin *Anna*; toebehoord hebbende aan den Boedel AVANTUUR van WINDHORST.
4. Aan de Slaven *Trina*, *Jacoba*, *Petronella Maria*, *Philip Martinus*, *Johannes Fredrik Pieter* en *Carel Lodewijk*; toebehoord hebbende aan J. H. M. LABAD.
5. Aan de Slavin *Leontje* met hare Kinderen *Wilhelmina Petronella*, *Elisabeth Lambertina*, *Jan Pierre*, *Carolus Hendrik*, *Henriette Calestina Charlotte* en *Henri Charles*; gestaan hebbende onder de Straatvoogdij van S. A. DE BOER.
6. Aan de Slavin *Isabella*; gestaan hebbende onder de Straatvoogdij van ISAAC DEL PRADO.
7. Aan de Slavin *Maria* en haren Zoon *Louis*; toebehoord hebbende aan L. D. J. VAN BOMMEL.
8. Aan de Slavin *Truitje* en hare Kinderen *Johanna Maria Esther* en *Jacoba Jacquelina Geertruida*, toebehoord hebbende aan J. J. BECK.

En

9. Aan de Slavin *Johanna*; toebehoord hebbende aan ALEXANDER MAC INTOSH.

En dat gemelde gemanumitterden voortaan zullen heeten:

1. FREDERICA VERONICA DUMONT.
2. CORNELIS FOORG.
3. CHRISTINA ANNA STEENSEL.
4. HELENA CATHARINA KOSTER.
   JACOBA KOSTER.
   PETRONELLA MARIA KOSTER.
   PHILIP MARTINUS KOSTER.
   JOHAN FREDRIK PIETER KOSTER.
   KAREL LODEWIJK KOSTER.
5. HELENA MAGDALENA QUARTIER.
   WILHELMINA PETRONELLA QUARTIER.
   ELISABETH LAMBERTINA QUARTIER.
   JEAN PIERRE QUARTIER.
   CAROLUS HENDRIK QUARTIER.
   HENRIETTE CALESTINA CHARLOTTE QUARTIER.
   HENRIE CHARLES QUARTIER.
6. ISABELLIE STEENBERGEN.
7. MARIA DUROC.
   LOUIS DUROC.
8. TRUITJE BECK.
   JOHANNA MARIA ESTHER BECK.
   JACOBA JACQUELINA GEERTRUIDA BECK. — En
9. JOHANNA MARIA STELLER.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 18 October 1843.

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste hebben geadresseerd, om *Brieven van Manumissie* voor Slaven, als:

1. Fungerende CURATORS, als beheerende den Boedel van WILLEMIJNTJE van de Wedowe DE KRUIJFF, voor den Slaaf *Hoop*; aan gemelden Boedel toebehoorende.
2. C. B. KRAIJENHOFF VAN WICKERA, voor den Slaaf *Johannes*; hem in eigendom toebehoorende.

Zoo worden al degenen opgeroepen, welke vermeenen mogten, redenen van oppositie te hebben, om binnen den tijd van *drie* weken, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements-Secretarij aanteekening te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

(27073) De ondergeteekende, thans woonachtig aan de *Keizerstraat*, over den Heer D. J. PINTO, biedt zijne nog voorradige *WINKELWAREN*, tegen *verminderde prijzen* te Koop aan:

Hij verzoekt tevens zijne DEBITEUREN hun verschuldigde over de Jaren 1840, 41, 42 en 43, vóór *ultimo* dezer maand aan te zuiveren; zullende na dien tijd, de nalatigen in *REGTEN* worden vervolgd.

Paramaribo, den 18 *October* 1843.
B. H. KLOSTERMAN.

(27125) De ondergeteekende zal over zes weken, door en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, verkoopen:

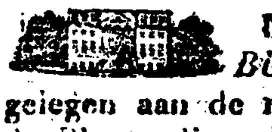

De PLANTAADJE *DOMBURG* (zonder Slaven), gelegen aan de rivier *Suriname*, tusschen de Plantaadjen *Laren Contré* en *Hazel*, met alle deszelfs AP- en DEPENDENTIEN, LANDERIJEN, WATERMOLEN en PATENTSTELLERIJ en verdere GEBOUWEN; ingevolge inventaris en koop-conditien, welke *tien* dagen voor den verkoopdag, ten Kantore van den Vendumeester voornoemd, ter *visie* zullen liggen.

Paramaribo, *den* 18 *October* 1843.
A. FERRIER qq.

(27124) De Vendumeester A. *SALOMONS*, zal HEDEN MORGEN om *negen* uren, verkoopen:

***Provisien, Stukgoederen* en *Glaswerk*.**

***Alsmede*: 20,000 *Sigaren*, voor rekening dien het mogte aangaan; aangebragt per de Schoener *Jan Ernst*,**

Voorts:

Een extra *RIJPAARD* met TOOM en ZADEL, te bezigtigen in den Stal van J. G. WEIJLER.

(27116) M. A. KEIJSER, Vendumeester, zal *MORGEN* op publieke Vendu verkoopen:

12 stuks SLAVEN;

zijnde daaronder bekwame *Waschmeid*, *Kokkin* en *Huismeiden*; aankomende den Boedel wijlen Mevrouw de Wedüwe J. J. POLAK.

(27106) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* om *negen* uren, verkoopen:

PROVISIEN, *STUKGOEDEREN*, *PLANKEN*, *SLAVEN*, *ect.*, *ect.*

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Van 'sLands Etablissement van Houtvelling aan de rivier Coppename:

Den 3den dezer, de Engelsche Brigantijn Belief, Kapt. E. Mann, naar Nives en Fortorico, geladen met 73 stukken diverse Houtwaren, als: Bolletrie, Groenhart, Locus en Purperhart, te zamen metende 1830 kubiek voeten en 22 stuks Mokmielen.

De Bedrieger bedrogen.

Eene arme weduwe won den soberen kost voor haar en hare twee kleine kinderen met wolspinnen. Ieder begrijpt ligtelijk, dat het gansch niet ruim kon omkomen; maar goed overleg en onvermoeide vlijt vermogen zeer veel, en menigeen, die haar karakter kende, was haar toegedaan. De man, van wien zij gewoonlijk wol te spinnen had, deed ook wel eens eene enkele maal de milde hand open, en hij kon het gemakkelijk doen, alzoo hij door den wolhandel en het verkoopen van wollen garen en kousen een zeer ruim bestaan had. Hij mogt dan ook de eerlijke armoede, die hem in zijne kostwinning ten dienste stond en voordeel aanbragt, wel wat ondersteunen. Maar de spinster meende, meermalen opgemerkt te hebben, dat zij meer dan een pond wol te spinnen kreeg, terwijl zij slechts voor een pond betaald werd. Om dit nu zeker te weten, gaat zij bij eene buurvrouw, eene winkelierster, en laat de wol wegen. Zij doet het eenige malen achter elkander, en telkens zijn er eenige looden te veel. Wat nu te doen? De buurvrouw raadt haar, deze looden er af te houden en zoo den baas het af te leeren, opdat hij, voor een pond betalende, ook niet meer te spinnen zoude doen, waardoor hij op eene zeer slechte wijze het werkloon der arme vrouw beknibbelde. De spinster kon echter daartoe niet besluiten. Nu heeft de buurvrouw een ander inval. Zij gaat bij den baas iets koopen en vraagt, wat die soort van garen kost, zoo als vrouw K.... spint. De man noemt den gewonen prijs, niet vermoedende, wat deze vraag bedoelde. De winkelierster telt daarop hem zoo veel geld en zegt, dat zij het pond, dat haar buurvrouw, de spinster, thans heeft, daarvoor wil nemen, omdat het zeer mooi is. De baas wil haar op alle mogelijke wijzen beduiden, dat hij nog wel mooijer garen van die soort en voor dat geld in den winkel heeft: maar zij is doof daarvoor en gaat henen, terwijl hij ellendig staat te kijken, daar hij nu de vier loed kwijt

is, die hij aan de spinster te veel deed, om een weinig spinloon uit te winnen.

Deze man scheen soms barmhartigheid te bewijzen en maakte zich ondertusschen schuldig aan onregtvaardigheid. Nogtans wil hij voor zeer vroom gehouden worden, verzuimt geene predikatie, galmt in het zingen boven uit, reist soms zeer verre, om dezen of genen Dominé te hooren, en spreekt altijd zoo veel over de waarheden als of hij aan niets anders dacht. Zoude die baas wel ooit eene preek of toepassing gehoord hebben op Matth. VII. vs. 12?

De Domme Windbuidel.

»Wijs mij eenen leugenaar, ik wijs u eenen dief, zegt een gemeenzaam spreekwoord; maar met hetzelfde regt mag men zeggen: »wijs mij eenen windbuidel, en ik wijs u eenen voorbarigen en domoor." Als een voorbeeld uit duizenden diene de volgende anekdote:

Zeker windbuidel, die op het punt stond, om een voordeelig huwelijk met een meisje van veel vermogen te sluiten, bevond zich in een gezelschap, waar men hem met zijn goed fortuin feliciteerde. Hij rekende het zich echter tot schande, te belijden, dat hij zijn uitwendig geluk aan dit meisje zou te danken hebben, en pochte daarom sterk op het vermogen, dat hij zelf bezat en, naar zijn gezegde, gansch geene kleinigheid uitmaakte. De gasten, die echter wel beter wisten en al zijne omstandigheden kenden, gaven voor, dit zeer wel te willen gelooven; maar een van hen, buitendien een spotvogel zijnde, vraagde hem: »Hoe veel geven des meisjes ouders haar toch wel ten huwelijk mede?" »Dat heb ik u niet te zeggen," antwoordde de windbuidel; »dan wist gij immers mijnen ganschen schat!" Het geheele gezelschap borst uit in lagchen en de bruidegom vertrok zeer gramstorig, naauwelijks bevroedende, wat hen zoo tot lagchen bewoog.

Treffend Sterfgeval.

Dat er menigvuldige onverwachte, en daardoor zeer treffende sterfgevallen plaats hebben, leert de dagelijksche ondervinding; doch onder alle die weet ik er al geen, hetwelk, uit hoofde van de bijkomende omstandigheden, meer treffend en aandoenlijk moet geweest zijn, dan dat van den beroemden tooneelist F. Palmer.

Hij speelde met zijne gewone vlugheid, vuur en leven, de rol van vreemdeling in het stuk: *Menschenhaat en Berouw*. Te midden zijner werkzaamheid overvalt hem eene hevige beroerte; plotseling zinkt hij op het tooneel neder, juist op het oogenblik, dat hij, volgens zijne rol, met eene krachtige stem, uit het innigste gevoel van zijn hart, had uitgeroepen: *o God! o God! er is immers eene andere en betere wereld!* en hierop gaf hij den geest. Hij ligt begraven te *Waston*, een aanzienlijk dorp bij *Leverpool* in Engeland. Een mijner vrienden, die voor weinig tijds zijn graf bezocht had, heeft mij verhaald, dat zijne laatste woorden met groote letteren op de grafzerk gebeiteld staan. In waarheid eene treffende les, om ons toch gedurig aan onze sterfelijkheid en onsterfelijkheid te doen gedenken! Wij zijn sterfelijk, en niemand onzer weet den dag zijns doods. Maar wij zijn ook onsterfelijk; de dag dien wij hier als den laatsten beschouwen, is de geboortedag der eeuwigheid. Wij zijn of worden hier niet, wat wij, volgens onze bestemming, zijn en worden moeten. Dit tegenwoordige leven is niet meer, dan een staat van voorbereiding en opvoeding voor de eeuwigheid; maar juist daarom voor ons te gewigtiger. Den tijd wel te besteden — voorzigtig en bedachtzaam te zijn — op ons einde te letten, — dit is het ware doel, waarnaar wij streven moeten.

De Akademie der Geheimhoudenden.

Er bestond eens te Amadan eene akademie, welker voortreffelijkste wetten in deze weinige woorden bestonden: De Akademisten denken veel, schrijven weinig, en spreken nog minder. Men noemde dezelve de akademie der geheimhoudenden, en er waren in gansch Perzië geene ware geleerden, die niet naar de eer haakten, om er medelid van te worden. De wijze Zeb, schrijver van een klein, maar voortreffelijk werkje, de *Muilband* getiteld, vernam in het binnenste van zijne afgelegene provincie, dat er eene plaats in deze akademie open was. Hij reisde onverwijld af, kwam te Amadan aan, en verzocht den deurwaarder der zaal, in welke de akademie hare vergadering hield, om den president dit korte briefje te overhandigen:

»Zeb verzoekt vriendelijk om de open zijnde plaats." De deurwaarder volbragt dadelijk zijnen last; maar de wijze en zijn brief kwamen te laat. De plaats was reeds weder vervuld.

De akademie had hier opregt spijt van. Geheel tegen haren wil had zij eenen vernuftigen hoveling, wiens vloeijende en levendige spraakzaamheid op alle nageregten bewonderd werd, in haren kring moeten ontvangen, en zij zag zich nu helaas! in de noodzakelijkheid gebragt, om den wijzen Zeb, dezen geesel van alle zwetsers, dezen niet min schranderen dan geleerden man, een weigerend antwoord te geven.

De president, die den onaangenamen last had, om den wijzen dit berigt te geven, kon daartoe naauwelijks besluiten, en wist niet, hoedanig hij zich daarbij gedragen zoude. Na zich eene wijle bedacht te hebben liet hij eindelijk eene drinkschaal met water vullen, zoo dat reeds een enkel druppeltje dezelve zou hebben doen overvloeijen; hierop kreeg Zeb eenen wenk, om binnen te komen.

De wijze verscheen met dat eenvoudige, bescheidene voorkomen, hetwelk bijna altijd ware verdiensten verraadt. De president stond op, en, zonder een woord te spreken, wees hij met eenen blik vol medelijden, op de zinnebeeldig tot aan den rand gevulde drinkschaal.

Gemakkelijk raadde de wijze dezen stommen wenk, gemakkelijk was het voor hem te bevroeden, dat de plaats in de akademie reeds vervuld was; evenwel bezweek zijn moed niet: hij zon slechts eene poos op een middel, om den president de onschadelijkheid van eenen overtalligen akademist begrijpelijk te maken. Hier en daar op denkende, viel toevallig zijn oog op een rozenblad, hetwelk op den grond lag. — Spoedig nam hij het op en leide het met zulk eene konstige behoedzaamheid boven op de oppervlakte des waters, dat er geen enkel druppeltje uit zijnen stand werd gebragt.

Ieder der aanwezig zijnde personen gaf aan dit ten uiterste zinrijke antwoord zijne luide goedkeuring, men week voor *ditmaal* van den strengen regel af en de wijze Zeb, werd eenparig in de eerwaardige vergadering aangenomen. Men overhandigde hem, op hetzelfde oogenblik, het boek der akademie, waarin elk nieuwaangenomene zich zelven moest inschrijven. Zeb schreef zijnen naam er in, en er bleven thans nog slechts de gewone dankzeggingen over; maar, om nu geheel en al een echt medelid eener akademie der zwijgenden te zijn, dankte de wijze zonder een woord te spreken. Hij schreef op den rand van het boek het getal: *honderd*, (zoo veel leden bestond te voren de akademie), zettede voor hetzelve nog eene nul, en daarenboven de woorden: *niets meer en niets minder*. (0100.)

De president antwoordde den bescheiden wijzen met even zoo veel fijnheid als tegenwoordigheid van geest: hij zettede het getalmerk 1 voor het getal honderd, en daar naast de woorden: *tien maal meer* (1100).

De Snapper beschaamd.

Een Heertje, doorgaans gewoon den mond, gelijk men zegt, in beide handen te hebben, en te praten met elk, die hem voorkwam, en over alles, wat hij ten naastenbij wist of ook niet wist, reisde met de jaagschuit in gezelschap van eenige lieden, welke hij door zijn gesnap meer verveelde, dan vermaakte. Zijn vriend, welke zijn reisgenoot was, noemde hem Jannes. In een' hoek van de schuit zat eene jonge Jufvrouw, welke geene oogen scheen te hebben dan voor haar breiwerk, en wier stem hij het eerste uur nog niet gehoord had. Dit begon den windbuidel te verdrieten. Hij wilde eens zien, of hij niet een woord van haar krijgen, en een weinig met haar schertsen konde. »Apropos, Mejuffer!» zeide hij: »om u in de rede te vallen: zoudt gij mij ook kunnen zeggen, hoe de hond van Tobias heette?" — »Ja, mijn Heer! was het antwoord, vergezeld met een' spottenden glimlach: die hond heette *Jannes*, doch hij was maar een keffertje.

ADVERSARIA.

Socrates gewende zich reeds vroegtijdig aan een matig, streng en arbeidzaam leven. Bezwaarlijk zal men een voorbeeld van zulk eene groote verachting des rijkdoms en van zulk eene liefde voor de armoede vinden, als men bij hem aantrof; hij hield het voor eene Goddelijke volmaaktheid, niets te behoeven, en zeide, dat de mensch het wezen der Godheid des te nader kwam, hoe meer hij zich enkel tot de noodzakelijkste behoeften bepaalde. Toen hij eens de prachtige toebereidselen tot een groot feest, de menigvuldige kostbare vaten en het opgehoopte goud en zilver ontdekte, riep hij uit: »Hoe veel kan ik ontberen?" »*Quantis non egeo*"

Philoxenes van Cythera, een beroemd dichter, had zich groote rijkdommen in Sicilie verworven; toen hij echter begon te bemerken, dat zijne levenswijze meer verwijfd en wellustiger begon te worden, riep hij uit: »Om aller goden wil, ruk u van uwe schatten los, eer zij u in den grond boren." Dadelijk deelde hij alles, wat hij bezat, onder de armen uit, verliet Sicilie, en leefde in de stilste afgetrokkenheid, terwijl hij zijne deugd onder de bescherming eener vrijwillige behoeftigheid in zekerheid stelde.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het Nederlandsch gezonkt Kofschip Henriette, Kapt. J. C. Willems. -- Adres bij Gebrs. Reeffs. Sluit 20 dezer.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Anna Maria Henriette, Kapt. F. H. Zeilstra, -- Adres bij Van West en De Hart. -- Sluit 22 dezer.

Het gekoperd Nederlandsch Kofschip de Hoop, Kapt. J. C. Radeloff. -- Adres bij Van West en De Hart.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Suriname, Kapitein R. van der Meij. -- Adres bij J. L. Gellée.

Het gekoperd tweedeks Galjootschip de Onderneming, Kapt. J. C. Atkes. -- Adres bij J. L. Gellée.

Het Nederlandsch gekoperd Kofschip Koning Willem, Kapt. L. H. Linger. -- Adres bij J. L. Gellée.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip Sophia Maria, Kapt. A. J. Andresen. -- Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd Schoener Kofschip Snelheid, Kapt. F. J. Kamp. -- Adres bij L. D. J. van Bommel.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.